

Любов МИРОНОВА

Гъвкавост на ума през времето

Приказка за Бонбончо и приятелите му, които отишли
на курс за възрастни, демонстрирали танци
и преценявали през различни критерии

 PPTL

София ♦ 2015

Имало едно време едно малко, сладко момченце. То се казвало Бонбончо-Фотончо. Той си имал трима верни приятели – Отворко-Мърморко, Жожи и Душко-Послушко. Четиримата били мънички, весели, щастливи от живота, пълни с енергия и готови за приключения.

Една сутрин се събрали в парка. Седали и обсъждали какво било възможно да свършат този ден. Чудели се, чудели се и не могли да измислят.

Отворко седял и си представял.

– Сега да имахме един космически кораб, да полетим към далечни планети и галактики, да обиколим всички възможни черни дупки на Вселената, да видим къде ще ни изстрелват във времето и пространството!

Бонбончо се замечтал.

– Какви черни дупки? Да можехме да влезем в истинска лаборатория, с големи магнити, с химически съединения, с машини и рентгени – и да започнем да пипаме, където си...

В тоя момент Жожката го

прекъснал:

– А не е ли по-добре да вземем да отидем в планината, да се катерим по върховете, да берем гъби...

Душко го попитал:

– И отровни, нали? Ти, колкото разбираш от гъби, най-много да измрем, докато се качим до върховете!

Жожи се засегнал.

– За природата, за спорт ви говоря, а вие?! Ти какво ще предложиш, Душенце? Да си вземем коте ли?

Душко отговорил:

– Е, как разбра? Точно това мислех да ви предложа: да си вземем едно котенце и да си го гледаме.

Всички го погледнали смаяни.

– Душко, какви ги говориш? Какво коте? Четирима човека какво ще правим с това коте?

Бонбончо имал нова идея.

– Аз освен да му сложа един хомот и да го хвана да оре – да пробвам може ли да се оре с котка?

Жожето предложил:

– Аз освен да си го хвана котето

на въженце и като тичам, да видя колко дълго време ще издържи да тича и може ли да се движи на заден ход.

Душко така го погледнал, че той веднага се поправил.

– Шегичка, бе, шегичка! Мислех да си го сложа в количка триколка и да тичам с него отпред.

Отворко изръсил:

– Къде ще ти гледаме котка? Във Вселената има толкова много работа, дето може да се свърши!

Децата седели замислени, чудели се какво да правят. И в тоя момент покрай парка преминала майката на Душко с колата си. Свирнала лекичко, махнала им с ръка, децата отишли при нея и тя ги поздравила:

– Ехоо, деца! Здравейте!

Те ѝ се усмихнали.

– Здравейте, госпожо!

И тя попитала:

– Знаете ли къде отивам?

Те предположили:

– На работа или на пазар.

Тя тихо казала:

– Е, да, обикновено майките ходят или на работа, или на пазар, но изненадващо този път не отивам на работа или на пазар, а в едно училище за възрастни.

Децата не очаквали такъв отговор.

– Ами добре, приятно учене! Ние си имаме работа.

Тя обаче им предложила:

– Можете да дойдете с мен и да наблюдавате отстрани какво ще правим, естествено, като си мълчите.

Бонбончо се опитвал да намери причина за това.

– Да не би да правите операции на жаби?

Тя разклатила отривисто глава.

– Не, не, няма да има операции на жаби.

Децата се спогледали и решили, че каквото и да ставало там, било по-добре нещо да им се случва, отколкото да си прекарат цялата сутрин в чуденка какво да свършат. В крайна сметка, щом майката на Душко в тоя момент минавала оттам, значи, трябвало с нея да

идат.

Качили се в колата, сложили си колани, стигнали до училището за възрастни, а там било пълно с чичковци: дебели, слаби, кисели, плешиви, не много плешиви, недоволни, доволни. Всякакви имало и като размери, и като характери, и като външен вид – голямо разнообразие.

Децата решили, че така или иначе от курса надали щели да разберат нещо, но можели да си наблюдават. Взели една тетрадка, уж че ще учат, и записали на първия лист: „Най-дебел“. И започнали методично да наблюдават дебелиите хора в залата.

Душката пишел в тетрадката, а останалите три деца отишли при дебелиите и уж ги питали нещо. Накарали ги да станат прави, така че да могат да ги огледат и да преценят кой бил най-тежък.

Докато децата ги баламосвали и ги карали да стоят прави, Душката записал, че най-дебела била една жена в розова рокля. Питали я как се казва и тя

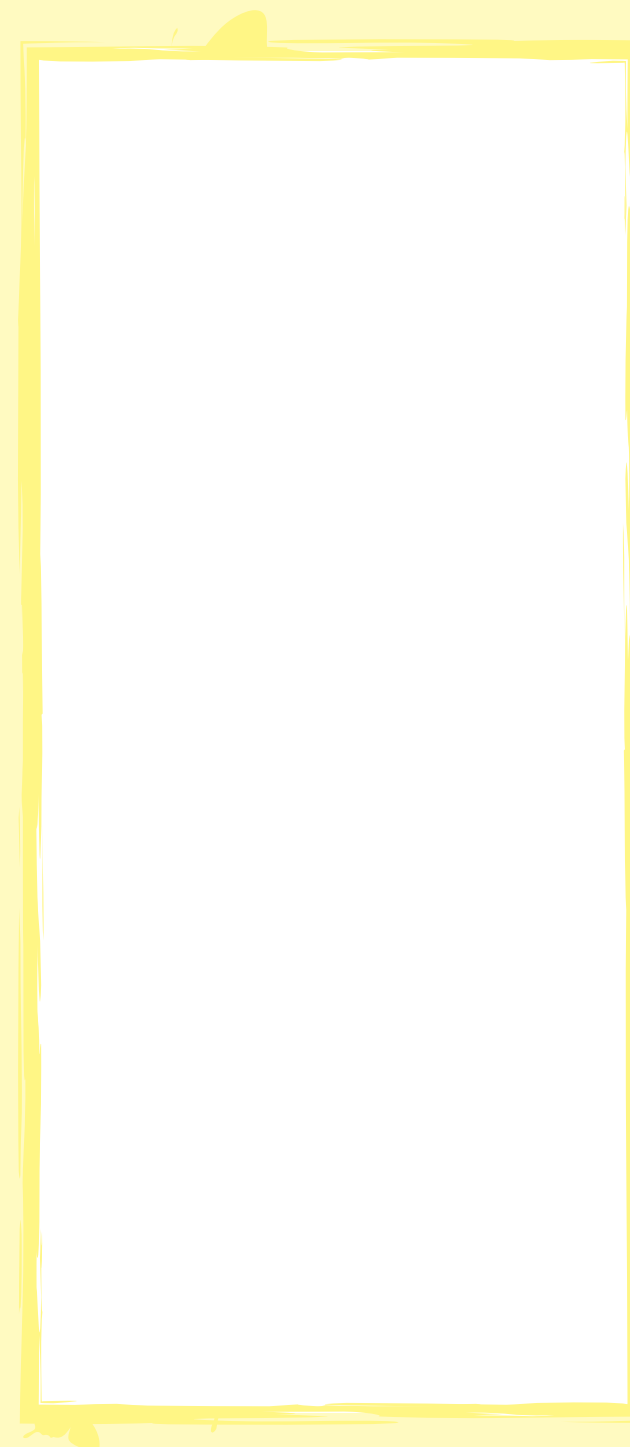
отвърнала: „Анелия“.

След това на втората страница написали: „Най-висок“. И отново започнали да тичат напред-назад из залата, докато намерят най-високия. Цялата сутрин момчетата прекарвали, наблюдавайки възрастните. По едно време даже направили страничка, която се казвала „Жена с най-големи мустаци“. Оказало се, че доста жени си имали мустаци, а на някои били бая големи.

След това преминали на листчето, на което пишело: „Най-тъпо гледащи възрастни“. Там имало толкова желаещи за първото място, че вече се заливали от смях и за малко щели да ги изгонят.

С две думи, децата се забавлявали, а курсът си течал. Но както си вървял, изведнъж преподавателят си тръгнал и на негово място се появила една красива и ефирна учителка, която била по-скоро възрастна, може би над 50 години. Но понеже била тъничка, с хубава коса, засмяна и жизнерадостна, децата много я харесали.

Тя поканила всички да си оставят

тетрадките.

– Хайде сега да танцуваме!

Подредила в кръг всички участници и след това дала нова инструкция:

– Наредете се така, че до всяка дама да има кавалер!

И така, застанал един мъж, до него една жена, после мъж, после жена, мъж, жена. Но понеже имало само четирима мъже, а страшно много жени, нататък били все по две жени. И затова една трябвало да бъде мъж наужким, а

другата да си остане жена.

Танцът бил много смешен, защото се хващали за ръце и се въртели в кръг дълго време, а след това спирали, жените влизали навътре, пляскали с ръце, излизали навън в кръга, после мъжете влизали в кръга, завъртали се и се връщали да танцуват обратно. Танцът щял да бъде много лесен, ако се танцувал само от мъже и жени. Само дето жените, които трябвало да са мъже, забравяли, че са мъже, и всичко се обърквало отново, и отново, и отново.

Най-накрая на Душко вече му писнало.

– Дайте да им залепим на тия по една лепенка. На Черешка и Ягодка да ги разделим и да знаят, че първо влиза Черешка, а после Ягодка. Погледнете ги колко време не могат да го изтанцуват.

Отворко измърморил:

– Какви Черешка и Ягодка? Да ходим да шибнем на всички, дето трябва да са мъже, по един шамар и тия, дето им грее бузата, да влизат втори, а тия, дето не им грее, да влизат първи.

Жожката предложил по-хитър план:

– Предлагам ви да ги вържем с въженце за краката тия, дето са мъже. И щом е мъж, придърпваме му въженцето и той, като залитне, знае, че трябва да влиза напред. Ако не залита, си стои на мястото.

Бонбончо преливал от идеи.

– А не може ли да им сложим капси в гащите и тия капси точно на определен такт да се взривяват, така че те да си се засилват от само себе си към центъра?

Седели децата и дискутирали, а възрастните все повече се омотавали и омотавали. Най-накрая Душко не издържал, отишъл при учителката и обобщил:

– Госпожо, имаме конкретни предложения как да се оправи танцът ви. Предлагаме да залепим на участниците емблеми или да им вържем шалчета в различни цветове, така че да знаят кой влиза, кой излиза. Естествено, добре е и да им сложим капси на задниците и да им вържем краката, за да е сигурно, че ще правят това, което им казваме, а за всеки случай да им ударим по един шамар предварително, та да си знаят.

Госпожата останала смаяна, не знаела какво да отговори. Душко бил много сладичък. Той бил едно добро и възпитано дете. Толкова нежно ѝ говорел, че тя чак не можела да повярва как искал да връзва краката на участниците и да им бие шамари. Душко усещал, че нещо не било наред, и продължил:

– Госпожо, ние четири човека сме

мислили по този план. Дайте да покажем как действа, ще танцуват перфектно! Грешка няма да има в нито една стъпка.

Госпожата предложила:

– А искате ли вие да дойдете да си вържете краката, да си шибнете по един шамар, да си сложите капси в гащите и да си залепите по една лепенка? И да ви видим как ще танцувате?

Душко спокойно отговорил:

– Ми ние нямаме нужда! Ние можем да си го танцуваме и без такива неща.

Нещо не ѝ се вярвало:

– Ами я елате да ни покажете!

Децата се събрали, застанали в кръг и се погледнали. Разбрали се, че Душко и Бонбончо щели да бъдат номер 1, а Жожката и Отворко номер 2. И кой щял да влиза първи в кръгчето – номер 1, нали? После номер 2 – и танцът нямало как да се сбърка.

При което децата взели да танцуват. Хванали се за ръце, въртели се, въртели се в кръг, после спрели, после номер 1 влязъл в центъра, плеснал,

после излязъл, после влязъл номер 2, излязъл и пак продължили.

Учителката била напълно смаяна.

– Деца, как успяхте да го направите? Даже без да се връзвате и да се шамаросвате!

Децата скромно отговорили:

– Ми много просто: с номер 1 и с номер 2. Номер 1 първи влиза, номер 2 после.

Учителката посочила до себе си.

– Моля ви, останете, за да сте ми консултанти! Седнете на тия столчета и наблюдавайте! Ако имате идея как танците да станат по-добре, ми споделяйте.

Щом възрастните се разделили на номер 1 и на номер 2 – танцът станал от първия път без грешка. Следващият танц бил различен – учителката подредила всички хора в една дълга верига. Те застанали един зад друг. Трябвало да се движат напред и като стигнали до края на салона, единият трябвало да завива наляво, единият – надясно и да се връщат обратно, докато се подредят

отзад в същата колона. И това също щяло да върви добре, ако хората помнели кой е наляво, кой е надясно. Обаче някои си харесвали дясно и само завивали надясно, а някои – само наляво, и така опашката отзад растяла съвсем неравномерно.

Жожката седял, гледал и си обмислял варианти.

– Вижте какво, предлагам ви двама от нас да хванем едно въженце и ще го завъртаме в различни посоки. Ако е завъртяно надясно, човекът, който

идва, ще се спъне в него и ще падне надясно. Ако завъртим наляво, човекът, дето идва напред, ще се спъне в него и ще падне наляво. И така няма да си бъркат посоката.

Отворко настоявал на своето:

– Да ти кажа, по моя метод с шамарите, както се задават, ако шибваш на единия надясно, директно ще си пада надясно, ако шибваш следващия наляво, ще си пада наляво. К'во ще се хабим да им слагаме въженце и да се кълчим долу?

Бонбончо също развивал предишната си идея:

– А не може ли просто на едните в гащите да им сложим отдясно капси, а на другите – отляво? И в зависимост откъде гърми, натам да се въртят.

Душко пак обобщил резултата:

– Ей, колко хубави идеи имате, приятели! Трябва да ги обединим! Направо капси в гащите, по един шамар за всеки случай и въженце в краката, така че да е сигурно, че няма да сбъркат посоката, и ще са готови.

Естествено, въодушевени отишли и предложили плана на учителката, която чак останала изплашена и предложила:

– Не е ли по-лесно вие да покажете как става това?

Нашите приятели пак се подредили в редица. Знаели си кой е номер 1, кой е номер 2. Тръгнали напред. Най-накрая номер 1 си знаел, че завива наляво, номер 2 – надясно, и започнали да правят упражнението безпогрешно. Учителката се чудела.

– Добре де, не си връзвахте

краката, не се бихте – как го направихте?

Отворко обяснил:

– Ми как – разделихме се на 1 и на 2 и номер 1 си знае, че завива наляво, номер 2 – надясно.

Тя все повече се чудела.

– Много интересно, а защо при възрастните не работи?

Отворко продължил:

– Леко са затъпели, госпожо.

Напоследък ги гледам – все повече и повече не изглеждат добре. Ходят си като луди повечето възрастни.

Тя се засмяла. Приложили възрастните опита на децата и втория танц направили без грешка. Учителката попитала децата:

– Ще останете ли и за последния танц?

Те с радост се съгласили.

А последният танц бил много смешен. Възрастните трябвало да се хванат за ръце и да казват: „Едно, две, три, подскок! Едно, две, три, подскок!“ Но понеже били доста дебелички, подскокът хич не им се получавал и като

подскачели, подът се разтрепервал.

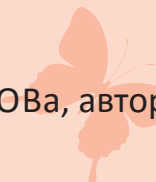
Ходели възрастните, хванати за ръце в кръг, и си повтаряли: „Едно, две, три, подскок! Едно, две, три, подскок!“. И по едно време сградата взела да се клати. Жожи си казал:

– Егати кюфтетата! Чак да разклатят сградата, това не съм го очаквал! Как може да са се докарали до такива сланини...

Душко обяснил:

– Не е от танца им. Има земетресение. Ако обаче се движеха повече и ядяха по-малко, вероятно щяха да са по-здрави и по-успешни в толкова лесни танци.

Решили да им покажат и този танц как може да става без грешка, но вече били много уморени и помолили майката на Душко да ги заведе по къщите да си почиват. Тези възрастни били много странни.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

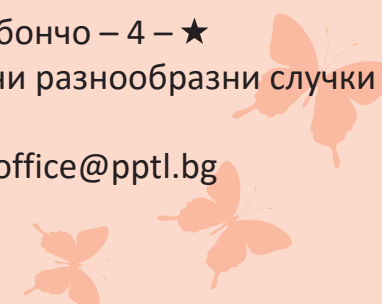
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Гъвкавост на ума през времето

Приказка за Бонбончо и приятелите му, които отишли на курс за възрастни, демонстрирали танци и преценявали през различни критерии

Поредица – Бонбончо – 4 – ★
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн

